

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2020. gada 3. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – LESD 56. pants – Piemērojamība – Pilnībā iekšēja situācija – Direktīva 2000/31/EK – 2. panta a) punkts – Jēdziens “informācijas sabiedrības pakalpojumi” – 3. panta 2. un 4. punkts – 4. pants – Piemērojamība – Direktīva 2006/123/EK – Pakalpojumi – III nodaļa (Pakalpojumu sniedzēju brīvība veikt uzņēmējdarbību) un IV nodaļa (Pakalpojumu brīva aprīte) – Piemērojamība – 9. un 10. pants – Direktīva (ES) 2015/1535 – 1. panta 1. punkta e) un f) apakšpunkts – Jēdziens “noteikumi par pakalpojumiem” – Jēdziens “tehniskie noteikumi” – 5. panta 1. punkts – Iepriekšēja nepaziņošana – Iespējamība atsaukties – Personu, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētu taksometru vadītāju savienošana ar viedtālruņa lietotnes palīdzību – Kvalifikācija – Valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru šai darbībai tiek piemērota iepriekšējas atļaujas sistēma

Lietā C-62/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa, Rumānija) iesniedza ar 2018. gada 14. decembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 29. janvārī, tiesvedībā

Star Taxi App SRL

pret

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General,

Consiliul General al Municipiului București,

piedaloties:

IB,

Camera Națională a Taximetriștilor din România,

D'Artex Star SRL,

Auto Cobălcescu SRL,

Cristaxi Service SRL,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši N. Pizarra [*N. Piçarra*], D. Švābi [*D. Šváby*] (referents), S. Rodins [*S. Rodin*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

* Tiesvedības valoda – rumāņu.

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: R. Šereša [*R. Șereș*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Star Taxi App SRL* vārdā – sākotnēji *C. Băcanu*, vēlāk *G. C. A. Ioniță*, avocați,
- *Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General* vārdā – *M. Teodorescu*, pārstāvis,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *J. M. Hoogveld*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *S. L. Kalèda* un *L. Malferrari*, kā arī *L. Nicolae* un *Y. G. Marinova*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 10. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 56. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/48/EK (1998. gada 20. jūlijs) (OV 1998, L 217, 18. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 98/34”), 1. panta 2. punktu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.) 2. panta a) punktu, 3. panta 2. un 4. punktu un 4. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 9., 10. un 16. pantu un, visbeidzot, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), 5. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Star Taxi App SRL*, no vienas puses, un *Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General* (Bukarestes municipijas administratīvi teritoriālā vienība, Rumānija, turpmāk tekstā – “Bukarestes municipija”) un *Consiliul General al Municipiului București* (Bukarestes municipijas ģenerālpadome), no otras puses, par tiesisko regulējumu, kurā noteikts, ka, lai ar viedtālruņa lietotnes palīdzību savienotu personas, kuras vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētu taksometru vadītājus, ir nepieciešama iepriekšēja atļauja.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 98/34

- 3 Ar Direktīvu 2015/1535 no 2015. gada 7. oktobra tika atcelta un aizstāta Direktīva 98/34, un atsaucēs uz to turpmāk ir uzskatāmas par atsaucēm uz Direktīvu 2015/1535 saskaņā ar tās 10. panta otro daļu.
- 4 It īpaši, Direktīvas 98/34 1. panta pirmās daļas 2. punkts identiskā redakcijā tika aizstāts ar Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

Direktīva 2000/31

- 5 Direktīvas 2000/31 2. panta a) punktā “informācijas sabiedrības pakalpojumi” ir definēti kā “pakalpojumi tādā nozīmē, kā noteikts [Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktā]”.
- 6 Direktīvas 2000/31 3. panta 2. un 4. punktā ir noteikts:

“2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

[..]

4. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai atkāptos no 2. punkta attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, ja tiek ievēroti šādi noteikumi:

- a) pasākumi ir:
 - i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:
 - sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdišanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,
 - sabiedrības veselības aizsardzība,
 - sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,
 - patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;
 - ii) pieņemti pret noteiktiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, kas ierobežo i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnas aizdomas, ka tie varētu ierobežot šos mērķus;
 - iii) samērīgi ar šiem mērķiem;
- b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar kriminālizmeklēšanu, dalībvalsts ir:
 - prasījusi 1. punktā minētajai dalībvalstij pieņemt pasākumus, taču tā šādus pasākumus nav pieņēmusi vai tie bijuši nepiemēroti,
 - paziņojusi Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij par savu nodomu pieņemt šādus pasākumus.”

7 Šīs direktīvas 4. pantā ir teikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja darbības sākšanu un veikšanu nevar pakļaut iepriekšējas atļaujas saņemšanai vai citām prasībām ar līdzvērtīgām sekām.

2. Šā panta 1. punkts neierobežo atļauju sistēmas, kas nav īpaši un vienīgi mērķētas uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem vai kas ir ietvertas Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvā 97/13/EK par vienotu struktūru vispārīgām atļaujām un individuālām licencēm telekomunikāciju pakalpojumu jomā [OV 1997, L 117, 15. lpp.]”

Direktīva 2006/123

8 Direktīvas 2006/123 21. apsvērumā ir noteikts:

“Transporta pakalpojumi, tostarp pilsētu transports, taksometri un ātrās palīdzības mašīnas, kā arī ostu pakalpojumi būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas.”

9 Šīs direktīvas 2. panta 2. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts, ka šo direktīvu nepiemēro pakalpojumiem pārvaldījumu jomā, tostarp ostu pakalpojumiem, kas ir EK līguma V sadaļas, kura ir kļūvusi par LESD Trešās daļas VI sadaļu, piemērošanas jomā.

10 Minētās direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā ar kādiem noteikumiem citā Kopienas tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs vai konkrētās profesijās, šā cita Kopienas tiesību akta noteikumi prevalē, un tos piemēro attiecīgajās nozarēs vai profesijās. Minētie tiesību akti ietver šādus aktus:

a) [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 96/71/EK [(1996. gada 16. decembris) par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā (OV 1997, L 18, 1. lpp.)];

b) [Padomes] Regula (EEK) Nr. 1408/71 [(1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunota ar Padomes Regulu (EK) Nr. 118/97 (1996. gada 2. decembris) (OV 1997, L 28, 1. lpp.)];

c) Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos [OV 1989, L 298, 23. lpp.];

d) [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 2005/36/EK [(2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu (OV 2005, L 255, 22. lpp.)].”

11 Direktīvas 2006/123 4. panta 1. punktā “pakalpojums” ir definēts kā jebkāda pašnodarbināta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts LESD 57. pantā.

12 Šīs direktīvas III nodaļa “Pakalpojumu sniedzēju brīvība veikt uzņēmējdarbību” ietver tās 9.–15. pantu. Minētās direktīvas 9. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis piekļuvei pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai piemēro atļauju sistēmu vienīgi tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) atļauju sistēma nav diskriminējoša pret attiecīgo pakalpojuma sniedzēju;

- b) vajadzība pēc atļauju sistēmas ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) izvirzīto mērķi nevar sasniegt ar mazāk ierobežojošu pasākumu palīdzību, jo īpaši tāpēc, ka *a posteriori* pārbaude būtu pārāk vēla, lai būtu patiesi iedarbīga.
2. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā minētajā ziņojumā dalībvalstis raksturo savas atļauju sistēmas un norāda iemeslus, atspoguļojot to saderību ar šā panta 1. punktu.
3. Šo iedaļu nepiemēro tiem atļauju sistēmu aspektiem, ko tieši vai netieši reglamentē citi Kopienas tiesību akti.”
- 13 Direktīvas 2006/123 10. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:
- “1. Atļauju sistēmas ir balstītas uz kritērijiem, kas liedz kompetentajām iestādēm savas izvērtēšanas tiesības iestēnot patvaļīgi.
2. Šā panta 1. punktā minētie kritēriji ir:
- a) nediskriminējoši;
- b) pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) samērīgi ar sabiedrības interesēm;
- d) skaidri un nepārprotami;
- e) objektīvi;
- f) iepriekš publiskoti;
- g) pārredzami un pieejami.”
- 14 Šīs direktīvas IV nodaļā “Pakalpojumu brīvu aprīte” ir ietverts tās 16. pants, kurā noteikts:
- “1. Dalībvalstis ievēro pakalpojumu sniedzēju tiesības sniegt pakalpojumus dalībvalstī, kas nav valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.
- Dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, tās teritorijā nodrošina brīvu piekļuvi pakalpojumu darbībai un brīvību veikt pakalpojumu darbību.
- Dalībvalstis nenosaka, ka – lai attiecīgās dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu – jāizpilda jebkādas prasības, kas neatbilst šādiem principiem:
- a) nediskriminēšana – prasība nedrīkst būt ne tieši, ne netieši diskriminējoša attiecībā uz valstspiederību vai – juridisko personu gadījumā – attiecībā uz dalībvalsti, kurā tās veic uzņēmējdarbību;
- b) nepieciešamība – prasībai jābūt pamatotai ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem;
- c) samērīgums – prasībai jābūt piemērotai, lai sasniegtu noteikto mērķi, un tā nedrīkst būt augstāka, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai.
- ”

2. Dalībvalstis nedrīkst ierobežot tāda pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu sniegšanas brīvību, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, piemērojot jebkuru no šādām prasībām:

- a) pakalpojumu sniedzēja pienākums izveidot uzņēmumu to teritorijā;
- b) pakalpojumu sniedzēja pienākums saņemt atļauju no to kompetentajām iestādēm, tostarp būt iekļautam reģistrā vai reģistrēties profesionālā organizācijā vai apvienībā to teritorijā, izņemot gadījumos, ja to paredz šī direktīva vai citi Kopienas tiesību akti;
- c) aizliegums pakalpojumu sniedzējam izveidot noteikta veida vai formas infrastruktūru to teritorijā, tostarp biroju vai prakses telpas, kas pakalpojumu sniedzējam ir vajadzīgas, lai sniegtu attiecīgos pakalpojumus;
- d) piemērot konkrētas līgumsaistības starp pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju, kas kavē vai ierobežo pašnodarbināto personu sniegt pakalpojumus;
- e) pienākums, ka pakalpojumu sniedzējam jābūt personu apliecinošam dokumentam, ko ir izsniegušas to kompetentās iestādes un kas īpaši attiecas uz pakalpojumu darbības veikšanu;
- f) prasības, kuras ietekmē to iekārtu un materiālu izmantojumu, kas ir sniegtā pakalpojuma neatņemama sastāvdaļa, ja vien tās nav vajadzīgas veselības aizsardzībai un drošībai darbā;
- g) pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumus, kas minēti 19. pantā.”

Direktīva 2015/1535

15 Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b), e) un f) apakšpunktā ir noteikts:

“1. Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

- b) “pakalpojums” ir jebkāds Informācijas sabiedrības pakalpojums, tas ir, jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma.

Šajā definīcijā:

- i) “no attāluma” nozīmē, ka pakalpojumu sniedz bez vienlaicīgas pušu klātbūtnes,
- ii) “ar elektroniskiem līdzekļiem” nozīmē, ka pakalpojumu nosūta un galamērķī saņem ar elektroniskas apstrādes (ietverot digitālu kompresiju) un datu uzglabāšanas aparātūras palīdzību un ka to pilnībā pārraida, nosūta un saņem pa vadiem, pa radio ar optiskiem vai citiem elektromagnētiskiem līdzekļiem,
- iii) “pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma” nozīmē, ka pakalpojumu sniedz, pārraidot datus pēc individuāla pieprasījuma.

[..]

- e) “noteikumi par pakalpojumiem” ir vispārīga rakstura prasība attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas uzsākšanu un veikšanu b) apakšpunkta nozīmē, jo īpaši – noteikumi par pakalpojumu sniedzēju, pakalpojumiem un pakalpojumu saņēmēju, izņemot noteikumus, kas nav paredzēti minētajā apakšpunktā noteiktajiem pakalpojumiem.

Šajā definīcijā:

- i) noteikumi uzskatāmi par īpaši paredzētiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, ja, ņemot vērā tās iemeslu pamatojumu un operatīvo daļu, īpašais mērķis un visu vai daļas individuālo noteikumu priekšmets ir šādu pakalpojumu regulēšana skaidrā un mērķtiecīgā veidā;
 - ii) noteikumus neuzskata par īpaši paredzētiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, ja tie ietekmē šādus pakalpojumus vienīgi netiešā vai gadījuma rakstura veidā;
- f) “tehniskie noteikumi” ir tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 7. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzējam;

[..].”

- 16 Šīs direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Saskaņā ar 7. pantu dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu – tādā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja minētais pamatojums jau nav paskaidrots projektā.”

- 17 Saskaņā ar minētās direktīvas 10. panta otro daļu:

“Atsauces uz atcelto Direktīvu [98/34] uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu, kas atrodas IV pielikumā.”

Rumānijas tiesības

Likums Nr. 38/2003

- 18 2003. gada 20. janvāra *Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere* (Likums Nr. 38/2003 par pārvadājumiem ar taksometriem un nomas transportlīdzekļiem) (*Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 45, 2003. gada 28. janvāris), redakcijā, kas piemērojama pamatlīetas faktiem, 1.a pantā ir noteikts:

“[..]

- j) taksometru nosūtīšana, turpmāk – “nosūtīšana”: ar taksometru pārvadājumiem saistīta darbība, kas notiek, telefoniski vai citādā veidā saņemot klientu pasūtījumus un tos pārraidot taksometra vadītājam, izmantojot radio raidzvēvēju.”

- 19 Šī likuma 15. pantā ir paredzēts:

“1. Taksometru nosūtīšanas darbību atļaujā norādītajā teritorijā ir tiesīga veikt ikviena juridiskā persona, turpmāk – “rezervēšanas centrāle”, kura saņēmusi kompetentās iestādes atļauju, kas izsniegta saskaņā ar šā likuma noteikumiem.

2. Taksometru nosūtīšanas atļaujas saņemšanai iesniedz šādus dokumentus:

- a) komercreģistra izsniegtas reģistrācijas apliecības kopija;
- b) taksometru pārvadājumu vai autonomas pakalpojumu sniedzēja apliecinājums, ka rezervēšanas centrālās rīcībā ir nepieciešamie tehniskie līdzekļi, radio raiduztvērējs, droša radiofrekvence, licencēts personāls un nepieciešamās telpas;
- c) sakaru līdzekļu jomā kompetentās iestādes izsniegtas taksometru rezervēšanas centrāles darbinieku radiotelefonijas operatora apliecības kopija;
- d) kompetentās iestādes izsniegtas radiotehnisko frekvenču izmantošanas licences kopija.

[..]

5. Licencētie pārvadātāji, kas sniedz taksometru pakalpojumus, piesaista rezervēšanas centrāli saskaņā ar šo likumu, pamatojoties uz nosūtīšanas līgumu, kas ar to tiek noslēgts ar nediskriminējošiem noteikumiem.

6. Nosūtīšanas pakalpojumi ir obligāti visiem licencētu pārvadātāju taksometriem, kas veic savu darbību kādā teritorijā, izņemot vietas, kurās ir izsniegts mazāk par simt taksometru licencēm vai kurās šis pakalpojums tiek nodrošināts pēc pieprasījuma.

[..]

8. Ar licencētiem pārvadātājiem noslēgtajos līgumos par taksometru nosūtīšanu jāietver noteikumi par pušu pienākumu ievērot regulējumu par sniedzamā pakalpojuma kvalitāti un likumīgumu, kā arī noligtie attāluma tarifi.

9. Taksometri, kurus apkalpo rezervēšanas centrāle, var sniegt pārvadājumu pakalpojumu, piemērojot vienotu tarifu vai diferencētus tarifus atkarībā no transportlīdzekļa kategorijas atbilstoši nosūtīšanas līgumam.

10. Rezervēšanas centrāle nodrošina tās apkalpotos licencētos pārvadātājus ar radio raiduztvērējiem taksometru aprīkošanai, pamatojoties uz nomas līgumu, kas tiek noslēgts ar nediskriminējošiem noteikumiem.”

Lēmums Nr. 178/2008

- ²⁰ Bukarestes municipijas teritorijā taksometru pakalpojumus reglamentē 2008. gada 21. aprīļa *Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi* (Bukarestes municipijas ģenerālpadomes Lēmums Nr. 178/2008 par pamatnoteikumiem, specifikāciju un publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību apstiprināšanu delegētās vietējo taksometru pārvadājumu sabiedrisko pakalpojumu organizēšanas un īstenošanas ietvaros), kas grozīts ar Bukarestes municipijas ģenerālpadomes 2017. gada 19. decembra Lēmumu Nr. 626/2017 (turpmāk tekstā – “Lēmums Nr. 178/2008”).

21 Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. pantā ir noteikts:

“Likumā Nr. 38/2003 lietotajiem un definētajiem jēdzieniem ir tāda pati nozīme, un šajos pamatnoteikumos:

[..]

(i¹) nosūtīšana ar jebkādiem citiem līdzekļiem – darbība, ko veic rezervēšanas centrāle, kuru kompetentā iestāde ir licencējusi saņemt klientu pasūtījumus, izmantojot IT lietotni, vai pasūtījumus, kas veikti licencētas rezervēšanas centrāles interneta vietnē, un tos pārsūtīt taksometru vadītājiem, izmantojot radio raiduztvērēju;

(i²) IT lietotne – programmatūra, kas uzstādīta un darbojas mobilā vai stacionārā aparatūrā, kas pieder vienīgi licencētajai rezervēšanas centrālei, un uz kuras ir attēlots tās nosaukums.

[..]”

22 Šī 1. pielikuma 21. pants ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Bukarestes municipijas teritorijā nosūtīšanas pakalpojumi ir obligāti visiem licencēto pārvadātāju taksometriem un tos ir tiesīgas nodrošināt vienīgi rezervēšanas centrāles, kuras par atļauju izsniegšanu atbildīgā Bukarestes municipijas iestāde licencējusi ar tādiem nosacījumiem, kas nodrošina klientam iespēju pasūtīt šos pakalpojumus pa tālruni vai ar citiem līdzekļiem, tostarp izmantojot internetam pieslēgtas lietotnes, kurās obligāti jābūt redzamam tam rezervēšanas centrāles nosaukumam, kāds ir atspoguļots Bukarestes municipijas par atļauju izsniegšanu atbildīgās iestādes piešķirtajā nosūtīšanas licencē.

[..]

(3¹) Nosūtīšanas pakalpojumi ir obligāti visiem licencēto pārvadātāju taksometriem, kas sniedz taksometra pakalpojumus Bukarestes municipijas teritorijā, un tos ir tiesīgas nodrošināt vienīgi rezervēšanas centrāles, kuras Bukarestes municipijas par atļauju izsniegšanu atbildīgā iestāde licencējusi ar tādiem nosacījumiem, kas nodrošina klientam iespēju pasūtīt šos pakalpojumus pa tālruni vai ar citiem līdzekļiem un kas paredz šos pasūtījumus nodot taksometru vadītājiem ar radio raiduztvērēja starpniecību.”

23 Minētā pielikuma 41. panta 2.¹ punktā ir paredzēts:

“Taksometra vadīšanas darbību izpildes laikā vadītājiem cita starpā ir pienākums neizmantot telefonus vai citas mobilas ierīces pārvadājumu pakalpojumu sniegšanai.”

24 Šī paša pielikuma 59. panta 6.¹ punktā ir noteikts:

“Par 21. panta 3.¹ punktā noteikto prasību neievērošanu, kuras ir piemērojamas visām līdzvērtīgām darbībām neatkarīgi no veida un vides, kādā tās tiek veiktas, un kurās ir iesaistīts nelicencēts autovadītājs vai licencēts taksometru pārvadājumu veicējs, kam ir atļauja Bukarestes municipijas teritorijā pārvadāt atsevišķas personas vai personu grupas, soda ar naudas sodu no 4500 līdz 5000 [Rumānijas lejām (RON) (aptuveni 925–1025 EUR)].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 25 *Star Taxi App* ir saskaņā ar Rumānijas tiesībām dibināta sabiedrība, kas reģistrēta Bukarestē un uztur viedtālruņa lietotni, kura bez starpniecības nodrošina taksometru pakalpojumu izmantotāju un taksometru vadītāju savienošānu.
- 26 Iesniedzējtiesa šīs lietotnes, kas ir lejupielādējama bez maksas, darbību apraksta šādi.
- 27 Ja persona vēlas pārvietoties pilsētā, tā veic meklēšanu, izmantojot minēto lietotni, kas tad sniedz pieejamo taksometru vadītāju sarakstu, norādot piecus vai sešus transportlīdzekļu veidus, kuri piedāvā dažādus tarifus. Klients var izvēlēties vienu no saraksta vadītājiem, pamatojoties uz citu klientu komentāriem un iepriekš piešķirtajiem vērtējumiem, vienlaikus saglabājot iespēju atteikties veikt pasūtījumu. *Star Taxi App* nenodod pasūtījumus taksometru vadītājiem un nenosaka maksu par braucienu, kura tā beigās tiek samaksāta vadītājam tieši.
- 28 *Star Taxi App* sniedz šo pakalpojumu, tieši noslēdzot līgumus par pakalpojumu sniegšanu ar profesionāliem taksometru vadītājiem, kuriem ir tiesības veikt pārvadājumus ar taksometru, neizvēloties tos. Šo līgumu priekšmets ir nodot šo vadītāju rīcībā informātikas lietotni ar nosaukumu “STAR TAXI – vadītājs”, viedtālruni, kurā ir instalēta šī lietotne, un SIM karti ar ierobežotu datu apjomu, par to saņemot mēneša abonementmaksu. Turklāt *Star Taxi App* nekontrolē nedz transportlīdzekļu un to vadītāju snieguma kvalitāti, nedz arī šo vadītāju izturēšanos.
- 29 2017. gada 19. decembrī Bukarestes municipijas ģenerālpadome, pamatojoties uz Likumu Nr. 38/2003, pieņēma Lēmumu Nr. 626/2017.
- 30 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka ar šo pēdējo minēto lēmumu, ieviešot Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. punkta i¹) un i²) apakšpunktu, “nosūtīšanas” darbības, kam ir nepieciešama Likumā Nr. 38/2003 paredzētā iepriekšējā atļauja, definīcija ir attiecināta uz tāda paša veida darbību, kas tiek veikta, izmantojot informātikas lietotni. Ar minēto lēmumu, grozot šī pielikuma 21. pantu, kā obligāti tika noteikti nosūtīšanas pakalpojumi visiem licencēto pārvadātāju taksometriem. Tādējādi šos pakalpojumus var nodrošināt vienīgi licencētu taksometru rezervēšanas centrāles, kuras ir licencējusi kompetentā iestāde ar tādiem nosacījumiem, kas nodrošina klientam iespēju pasūtīt šos pakalpojumus pa tālruni vai ar citiem līdzekļiem, tostarp izmantojot internetam pieslēgtas lietotnes, kurās obligāti jābūt redzamam tam rezervēšanas centrāles nosaukumam, kāds ir atspoguļots kompetentās iestādes piešķirtajā nosūtīšanas licencē. Visbeidzot, ar šo pašu lēmumu Lēmuma Nr. 178/2008 59. panta 6.¹ punktā tika piebilsts, ka par šo noteikumu neievērošanu tagad tiek piemērots naudas sods no 4500 līdz 5000 RON (aptuveni 925–1025 EUR).
- 31 Par šā tiesiskā regulējuma pārkāpumu *Star Taxi App* tika uzlikts naudas sods 4500 RON (aptuveni 925 EUR) apmērā.
- 32 Uzskatot, ka tās darbība katrā ziņā ir informācijas sabiedrības pakalpojums, kam nevar tikt piemērots iepriekšējas atļaujas piešķiršanas režīms vai jebkāda cita prasība ar līdzvērtīgu iedarbību atbilstoši Direktīvas 2000/31 4. pantam, *Star Taxi App* iesniedza sākotnēju administratīvo sūdzību, kurā tā lūdza atcelt Lēmumu Nr. 626/2017. Šis lūgums tika noraidīts, pamatojoties uz to, ka apstrīdētais tiesiskais regulējums, pirmkārt, bija kļuvis nepieciešams, ņemot vērā ievērojamo skaitu pasūtījumu, kas veikti nelicencētām juridiskām vienībām, un ka šis regulējums neietekmē pakalpojumu sniegšanas brīvību ar elektroniskiem līdzekļiem, jo tajā tiekot regulēts starpniecības pakalpojums saistībā ar pasažieru pārvadājumiem ar taksometru.
- 33 Tādēļ *Star Taxi App* vērsās *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa, Rumānija) ar prasību atcelt Lēmumu Nr. 626/2017.

- 34 Iesniedzējtiesa konstatē, ka tajā aplūkojamais pakalpojums atšķiras no pakalpojuma, par ko bija runa lietā, kurā tika pasludināts 2017. gada 20. decembra spriedums *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981), kurā tā norāda, ka Tiesa ir uzskatījusi, ka starpniecības pakalpojums, kura mērķis ir, izmantojot viedtālruna lietotni, par atlīdzību savienot neprofesionālus autovadītājus, kas izmanto savu automašīnu, ar personām, kuras vēlas pārvietoties pilsētā, ir uzskatāms par “pakalpojumu transporta jomā” Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē, kas ir izslēgts no pakalpojumu sniegšanas brīvības piemērošanas jomas vispārīgi un konkrēti – no Direktīvu 2006/123 un 2000/31 piemērošanas jomas. Atšķirībā no pakalpojumu sniedzēja minētajā lietā *Star Taxi App* neatlasa neprofesionālus autovadītājus ar savu automašīnu, bet gan noslēdz pakalpojumu līgumus ar vadītājiem, kuri drīkst sniegt profesionālus taksometra pakalpojumus, tā nenosaka cenas, nedz arī iekasē maksu no klienta, kurš maksā tieši taksometra vadītājam, turklāt tā arī nekontrolē automašīnu kvalitāti un to vadītāju izturēšanos.
- 35 Tomēr šai tiesai ir šaubas par to, vai *Star Taxi App* sniegtais pakalpojums ir jākvalificē kā “informācijas sabiedrības pakalpojums” un, ja tas tā ir, vai tiesiskais regulējums, kurā šāda pakalpojuma sniegšanai ir paredzēta iepriekšējas atļaujas saņemšanas kārtība, atbilst Direktīvai 2000/31 un atbilstoši Direktīvas 2015/1535 5. pantam ir jādara zināms Komisijai pirms tā pieņemšanas.
- 36 Šajos apstākļos *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Direktīvas 98/34 1. panta pirmās daļas 2) punkts un Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkts], saskaņā ar kuriem informācijas sabiedrības pakalpojums ir “pakalpojums [..], ko [..] sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma”, ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda darbība kā *Star Taxi App* īstenotā (t.i., pakalpojums, kas ar elektronisku lietojumprogrammu tieši savieno taksometru klientus ar taksometru vadītājiem) ir jāuzskata par īpašu informācijas sabiedrības un sadarbīgas ekonomikas pakalpojumu (ņemot vērā to, ka *Star Taxi App* neatbilst pārvadātāja kritērijiem, kurus Tiesa aplūkoja 2017. gada 20. decembra sprieduma *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981) 39. punktā saistībā ar *Uber*)?”
 - 2) Ja *Star Taxi App* [sniegto pakalpojumu] var uzskatīt par informācijas sabiedrības sniegtu pakalpojumu, vai Direktīvas 2000/31 4. panta, Direktīvas 2006/123 9., 10. un 16. panta, kā arī LESD 56. panta noteikumi nozīmē, ka uz šīs sabiedrības darbību attiecināms pakalpojumu sniegšanas brīvības princips, un – apstiprinošas atbildes gadījumā – vai tie pieļauj tādu tiesisko regulējumu kā [Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. pantā, 21. panta 1. un 3.¹ punktā, 41. panta 2.¹ punktā un 59. panta 6.¹ punktā ietvertais]?”
 - 3) Ja Direktīva 2000/31 ir piemērojama *Star Taxi App* sniegtajam pakalpojumam, vai dalībvalsts noteiktie ierobežojumi attiecībā uz elektroniskā pakalpojuma sniegšanas brīvību, kuri to pakārto pienākumam saņemt atļauju vai licenci, ir pasākumi[, kas atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 4. punktam var veidot atkāpi no šī panta 2. punkta]?”
 - 4) Vai Direktīvas 2015/1535 5. panta noteikumi liedz bez iepriekšēja paziņojuma Eiropas Komisijai pieņemt tādu regulējumu kā [Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. pantā, 21. panta 1. un 3.¹ punktā, 41. panta 2.¹ punktā un 59. panta 6.¹ punktā ietvertais]?”

Tiesvedība Tiesā

- 37 Tā kā Tiesa, ar koronavīrusa pandēmiju saistīto sanitāro risku dēļ izvēlējās lemt, nenoturot tiesas sēdi, tā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētajām ieinteresētajām personām uzdeva vairākus jautājumus rakstveida atbilžu sniegšanai, uz kuriem atbildēja *Star Taxi App* un Komisija.

Par jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 38 Vispirms jānorāda, ka, pirmkārt, iesniedzējtiesa pirmajā jautājumā atsaucas uz Direktīvas 98/34 1. panta pirmās daļas 2. punktu. Taču šī direktīva pirms Lēmuma Nr. 626/2017 pieņemšanas tika atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2015/1535, kuras 10. panta otrajā daļā ir paredzēts, ka atsaucē uz Direktīvu 98/34 ir uzskatāmas par atsaucēm uz Direktīvu 2015/1535. Līdz ar to saistībā ar šo jautājumu ir jāatsaucas uz pēdējās minētās direktīvas 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
- 39 Otrkārt, iesniedzējtiesa savā jautājumā vienīgi norāda, ka pamatlietā aplūkotajai darbībai ir pakalpojuma forma, kas izpaužas kā klientu un taksometru vadītāju tieša kontakta nodibināšana ar elektroniskas lietotnes palīdzību, kas tomēr neatbilst kritērijiem, kurus Tiesa izvirzījusi 2017. gada 20. decembra sprieduma *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981) 39. punktā.
- 40 Taču, kā norādīts šī sprieduma 26.–28. un 34. punktā, tā savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu sniedz plašākus precizējumus par attiecīgās darbības organizēšanas kārtību. Proti, pamatlietā aplūkots starpniecības pakalpojums ar viedtālruņa lietotnes palīdzību nodibina kontaktu starp personām, kuras vēlas pārvietoties ar taksometru, un licencētiem taksometru šoferiem. Vēl ir precizēts, ka pēdējiem minētajiem par šīs lietotnes izmantošanu ir jāmaksā mēneša abonentmaksā, bet ka pakalpojumu sniedzējs tiem tieši nenosūta pasūtījumus un nenosaka brauciena cenu, kuras samaksu neveic tā starpnieks. Tādēļ tas ir pilnībā jāņem vērā, sniedzot atbildi uz pirmo jautājumu.
- 41 Līdz ar to ir jāsaprot, ka pirmais jautājums būtībā ir par to, vai Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkts, kurā ir atsaucē uz Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par “informācijas sabiedrības pakalpojumu” šo tiesību normu izpratnē ir atzīstams starpniecības pakalpojums, kas ietver kontakta nodibināšanu par atlīdzību starp personām, kuras vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētiem taksometru vadītājiem, izmantojot viedtālruņa lietotni, un par ko minētā pakalpojuma sniedzējs ir noslēdzis pakalpojumu līgumus ar taksometru vadītājiem, par to saņemot ikmēneša abonentmaksu, taču tas tiem nepārsūta pasūtījumus, nenosaka brauciena maksu, nedz arī nodrošina tās iekasēšanu, jo samaksu personas veic tieši vadītājam, un arī nekontrolē automašīnu kvalitāti un to vadītāju izturēšanos.
- 42 Saskaņā ar Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu jēdzienā “informācijas sabiedrības pakalpojums” ietilpst “jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma”.
- 43 Pirmkārt, jānorāda, ka neviens no lietas dalībniekiem vai citām ieinteresētajām personām, kas iestājušās šajā tiesvedībā, neapstrīd, ka pamatlietā aplūkotā starpniecības darbība ietilpst jēdzienā “pakalpojums” LESD 56. un 57. panta izpratnē.
- 44 Otrkārt, vispirms izrādās, ka šāds starpniecības pakalpojums atbilst pirmajam Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajam nosacījumam, proti, tas tiek sniegts par atlīdzību (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 46. punkts).
- 45 Šajā ziņā nav nozīmes tam, vai šāds pakalpojums tiek sniegts bez maksas personai, kura vēlas pārvietoties vai pārvietojas pilsētā, jo ar to tiek noslēgts pakalpojumu līgums starp šī pakalpojuma sniedzēju un katru licencēto taksometra vadītāju ar nosacījumu, ka tas maksā mēneša abonentmaksu. Tomēr, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, atlīdzību par pakalpojumu, ko pakalpojuma sniedzējs sniedz savas saimnieciskās darbības ietvaros, var maksāt ne tikai personas, kas to saņem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 15. septembris, *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, 41. punkts, un 2017. gada 4. maijs, *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, 36. punkts).

- 46 Turpinājumā – ciktāl persona, kas vēlas pārvietoties pilsētā, ar licencētu taksometra vadītāju tiek savienota, izmantojot elektronisku platformu, vienlaikus neesot klāt starpniecības pakalpojuma sniedzējam, no vienas puses, un šai personai vai vadītājam, no otras puses, minētais pakalpojums ir uzskatāms par sniegtu elektroniski no attāluma (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 47. punkts) Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrā un trešā nosacījuma izpratnē.
- 47 Visbeidzot, tāds pakalpojums kā pamatlietā tiek sniegts pēc tā saņēmēju individuāla pieprasījuma šajā tiesību normā paredzētā ceturtā nosacījuma izpratnē, jo tas vienlaicīgi ietver personas, kura vēlas pārvietoties pilsētā, pieteikumu, izmantojot lietotni *Star Taxi*, un licencēta taksometra vadītāja, kas norādījis, ka ir pieejams, pievienošanu šai lietotnei.
- 48 Tādējādi šāds pakalpojums atbilst četriem Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajiem kumulatīvajiem nosacījumiem un tāpēc tas principā ir “informācijas sabiedrības pakalpojums” Direktīvas 2000/31 izpratnē.
- 49 Tomēr, kā izriet no Tiesas judikatūras, lai arī starpniecības pakalpojums, kas atbilst visiem šiem nosacījumiem, principā atšķiras no ar to saistītā secīgā pakalpojuma – kas šajā gadījumā ir pārvadājuma pakalpojums – un tāpēc ir jākvalificē par “informācijas sabiedrības pakalpojumu”, citādi ir gadījumā, ja izrādās, ka šis starpniecības pakalpojums ir neatņemama sastāvdaļa tādām visaptverošām pakalpojumiem, kura galvenais elements ir juridiski kā citādi kvalificējams pakalpojums (spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Šajā ziņā Tiesa ir uzskatījusi, ka tad, ja starpniecības pakalpojumu sniedzējs izveido pilsētas transporta pakalpojumu piedāvājumu, kuru tas padara pieejamu tostarp ar datorizētām sistēmām un kura vispārējo darbību tas organizē personām, kas vēlas izmantot šo piedāvājumu, sniegtais starpniecības pakalpojums ir jāuzskata par vispārēja pakalpojuma, kura galvenais elements ir transports, neatņemamu sastāvdaļu un tādējādi tas atbilst nevis “informācijas sabiedrības pakalpojuma” kvalifikācijai Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta, kurā ir atsauce uz Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izpratnē, bet ir “pakalpojums pārvadājumu jomā” Direktīvas 2006/123 2. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē, kuram nav piemērojama ne Direktīva 2000/31, ne Direktīva 2006/123, ne arī LESD 56. pants (spriedums, 2017. gada 20. decembris, *Asociación Profesional Elite Taxi*, C-434/15, EU:C:2017:981, 38.–44. punkts).
- 51 Tāds starpniecības pakalpojums kā pamatlietā, ņemot vērā tā īpašības, nevar tikt kvalificēts kā “pakalpojums pārvadājumu jomā” – pretēji tam, ko apgalvo Bukarestes municipija.
- 52 Pirmkārt, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka atšķirībā no starpniecības pakalpojuma, par kādu ir runa lietā, kurā tika pasludināts 2017. gada 20. decembra spriedums *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981), ar ko tika izveidoti un padarīti pieejami pārvietošanās pilsētā pakalpojumi, kurus sniedz neprofesionāli autovadītāji, kas iepriekš nav bijuši tirgus dalībnieki, pamatlietā aplūkotais pakalpojums, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 49. punktā, ir vienīgi personu, kuras vēlas pārvietoties pilsētā, savienošana tikai ar licencētiem taksometru vadītājiem, kuri jau ir tirgus dalībnieki un kuriem minētais starpniecības pakalpojums ir tikai viens no veidiem, kā iegūt klientus, turklāt tiem nav nekāda pienākuma to izmantot.
- 53 Otrkārt, šādu starpniecības pakalpojumu nevar uzskatīt par tādu, ar ko tiek organizēta turpmākā pārvietošanās pilsētā pakalpojuma vispārējā darbība, jo pakalpojumu sniedzējs neizvēlas taksometru vadītājus, nedz arī nosaka vai iekasē braucienu maksu, nedz kontrolē transportlīdzekļu kvalitāti, kā arī to vadītāju izturēšanos.

- 54 No tā izriet, ka tādu starpniecības pakalpojumu kā *Star Taxi App* sniegtais nevar uzskatīt par tāda vispārējā pakalpojuma neatņemamu sastāvdaļu, kura galvenais elements ir pārvadājumu pakalpojums, un līdz ar to tas ir kvalificējams par “informācijas sabiedrības pakalpojumu” Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta izpratnē.
- 55 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkts, kurā ir atsauce uz Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par “informācijas sabiedrības pakalpojumu” šo tiesību normu izpratnē ir atzīstams starpniecības pakalpojums, kas ietver personu, kuras vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētu taksometru vadītāju savienošānu par atlīdzību, izmantojot viedtālruņa lietotni, un par ko minētā pakalpojuma sniedzējs ir noslēdzis pakalpojumu līgumus ar taksometru vadītājiem, par to saņemot ikmēneša abonementmaksu, taču tas tiem nepārsūta pasūtījumus, nenosaka brauciena maksu, nedz arī nodrošina tās iekasēšanu, jo samaksu personas veic tieši vadītājam, un arī nekontrolē automašīnu kvalitāti un to vadītāju izturēšanos.

Par ceturto jautājumu

- 56 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai Direktīvas 2015/1535 5. panta 1. punkts nepieļauj tāda tiesiskā regulējuma pieņemšanu bez iepriekšējas paziņošanas Komisijai, par kādu ir runa pamatlietā, šajā gadījumā – Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. pantā, 21. panta 1. un 3.¹ punktā, 41. panta 2.¹ punktā un 59. panta 6.¹ punktā ietvertu.
- 57 Jānorāda, ka Direktīvas 2015/1535 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru “tehnisko noteikumu” projektu šīs direktīvas 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē un ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumā, ja dalībvalsts nav izpildījusi pienākumu par šo projektu iepriekš paziņot, uz “tehniskajiem noteikumiem” nevar atsaukties pret privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1996. gada 30. aprīlis, *CIA Security International*, C-194/94, EU:C:1996:172, 49. un 50. punkts) nedz krimināllietā (skat. it īpaši spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *Ince*, C-336/14, EU:C:2016:72, 84. punkts), nedz strīdā starp privātpersonām (skat. it īpaši spriedumu, 2016. gada 27. oktobris, *James Elliott Construction*, C-613/14, EU:C:2016:821, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Tādējādi šis iepriekšējas paziņošanas pienākums ir piemērojams tikai tad, ja attiecīgā projekta priekšmets ir tehniskie noteikumi minētās direktīvas 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 59 Līdz ar to ir jāuzskata, ka ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka par “tehniskiem noteikumiem” šis pēdējās minētās tiesību normas izpratnē ir jāuzskata vietējās iestādes tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruņa lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības pakalpojuma” jēdzienā Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem, un, ja tas tā ir, vai Direktīvas 2015/1535 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja šī tiesiskā regulējuma projekts nav iepriekš ticis paziņots Komisijai, uz šo pieņemto tiesisko regulējumu nevar atsaukties.
- 60 Attiecībā uz šāda tiesiskā regulējuma kvalifikāciju no Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta pirmās daļas izriet, ka “tehniski noteikumi” ir “tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie

un administratīvie akti, izņemot 7. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzējam”.

- 61 No tā izriet – lai valsts tiesisko regulējumu, kas ietelmē informācijas sabiedrības pakalpojumu, varētu kvalificēt kā “tehniskus noteikumus”, tas ne tikai ir jākvalificē kā “noteikumi par pakalpojumiem”, kas definēti Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta e) apakšpunktā, bet tam arī ir jābūt *de jure* vai *de facto* obligātam tostarp attiecīgā pakalpojuma sniegšanai vai tā izmantošanai dalībvalstī vai nozīmīgā tās daļā.
- 62 Atbilstoši šīs direktīvas 1. panta 1. punkta e) apakšpunkta pirmajai daļai “noteikumi par pakalpojumiem” ir “vispārīga rakstura prasība attiecībā uz [informācijas sabiedrības] pakalpojumu sniegšanas uzsākšanu un veikšanu, jo īpaši – noteikumi par pakalpojumu sniedzēju, pakalpojumiem un pakalpojumu saņēmēju, izņemot noteikumus, kas nav paredzēti [informācijas sabiedrības] pakalpojumiem”.
- 63 Šīs normas otrajā daļā ir precizēts, ka šajā definīcijā “noteikumi uzskatāmi par īpaši paredzētiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, ja, ņemot vērā tās iemeslu pamatojumu un operatīvo daļu, īpašais mērķis un visu vai daļas individuālo noteikumu priekšmets ir šādu pakalpojumu regulēšana skaidrā un mērķtiecīgā veidā”. Turklāt ir piebilsts, ka “noteikumus neuzskata par īpaši paredzētiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, ja tie ietelmē šādus pakalpojumus vienīgi netiešā vai gadījuma rakstura veidā”.
- 64 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pamatlietā aplūkotajā Rumānijas tiesiskajā regulējumā – neatkarīgi no tā, vai runa ir par Likumu Nr. 38/2003 vai Lēmumu Nr. 178/2008, – nekādi nav minēti informācijas sabiedrības pakalpojumi. Turklāt Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. pants, 21. panta 1. un 3.¹ punkts, kā arī 41. panta 2.¹ punkts vienādi attiecas uz visiem nosūtīšanas pakalpojumu veidiem neatkarīgi no tā, vai tie tiek sniegti pa telefonu vai ar citiem līdzekļiem, piemēram, ar informātikas lietotni.
- 65 Turklāt, kā secinājumu 108. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ar Likumu Nr. 38/2003 nosūtīšanas pakalpojumu sniedzējiem, kuri savu darbību veic ar viedtālruna lietotnes palīdzību, tāpat kā visiem citiem operatoriem, kas sniedz nosūtīšanas pakalpojumus, ir noteikts pienākums, ka tiem jābūt aprikojumam – šajā gadījumā radio raidzuvēriem –, kas šī pakalpojuma sniegšanas tehniskās specifikas dēļ nav noderīgs.
- 66 Tādējādi, tā kā tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais neattiecas konkrēti uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem, tas attiecas uz šiem pakalpojumiem tikai netieši vai gadījuma veidā. Tātad šādu noteikumu nevar kvalificēt par “noteikumu par pakalpojumiem” Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē un līdz ar to par “tehnisku noteikumu” šīs direktīvas 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 67 No tā izriet, ka Direktīvas 2015/1535 5. panta 1. punktā paredzētais pienākums iepriekš paziņot Komisijai “tehnisko noteikumu” projektus šādam tiesiskajam regulējumam nav piemērojams un ka līdz ar to šāda veida projekta nepaziņošana saskaņā ar šo tiesību normu nevar ietekmēt ierosinātā tiesiskā regulējuma piemērojamību tādā strīdā kā pamatlietā.
- 68 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka par “tehniskiem noteikumiem” šīs tiesību normas izpratnē nav jāuzskata vietējās iestādes tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruna lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības

pakalpojuma” jēdzienā Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem.

Par otro un trešo jautājumu

- 69 Ar otro un trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2000/31 3. panta 2. un 4. punkts un 4. pants, Direktīvas 2006/123 9., 10. un 16. pants, kā arī LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruna lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības pakalpojuma” jēdzienā, Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta, uz ko ir atsauce Direktīvas 2000/31 2. panta a) punktā, izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem un kuras priekšnosacījums tostarp ir, ka vadītājiem informācija par veicamajiem braucieniem tiek pārraidīta ar radio raiduztvērēja palīdzību.
- 70 Vispirms jānorāda, ka pamatlietā strīds ir starp saskaņā ar Rumānijas tiesībām dibinātu sabiedrību *Star Taxi App*, kura ir reģistrēta Rumānijas teritorijā, un divām Rumānijas valsts iestādēm, proti, Bukarestes municipiju un Bukarestes municipijas padomi, un ka līdz ar to šim strīdam ir raksturīgi elementi, kas visi ir saistīti tikai ar Rumānijas valsti.
- 71 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību nav piemērojami situācijām, kurās visi apstākļi skar tikai vienas dalībvalsts teritoriju (spriedums, 2016. gada 15. novembris, *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 72 No Direktīvas 2000/31 3. panta 2. punkta formulējuma izriet arī, ka šī tiesību norma ir piemērojama tikai informācijas sabiedrības pakalpojumiem no citas dalībvalsts, un šī panta 4. punktā ar zināmiem tajā paredzētiem nosacījumiem dalībvalstīm ir sniegta iespēja veikt pasākumus, atkāpjoties no šīs tiesību normas.
- 73 Tas pats attiecas uz Direktīvas 2006/123 16. pantu, kas ietverts šīs direktīvas IV nodaļā par pakalpojumu brīvu apriti, kuras noteikumi ir piemērojami tikai pakalpojumiem, kas sniegti citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā ir reģistrēts šo pakalpojumu sniedzējs, atšķirībā no minētās direktīvas III nodaļas noteikumiem, kas attiecas uz pakalpojumu sniedzēju brīvību veikt uzņēmējdarbību, proti, uz tās 9.–15. pantu, kuri savukārt ir piemērojami arī situācijā, kad visi atbilstošie apstākļi ir saistīti tikai ar vienas dalībvalsts teritoriju (spriedums, 2020. gada 22. septembris, *Cali Apartments*, C-724/18 un C-727/18, EU:C:2020:743, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 Līdz ar to LESD 56. pants, Direktīvas 2000/31 3. panta 2. un 4. punkts, kā arī Direktīvas 2006/123 16. pants nav piemērojami tādām strīdam kā pamatlietā.
- 75 Attiecībā uz citām iesniedzējtiesas minētajām tiesību normām, proti, Direktīvas 2000/31 4. pantu, no kura teksta un konteksta neizriet, ka tas būtu piemērojams tikai citā dalībvalstī reģistrētiem informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 30. janvāris, X un *Visser*, C-360/15 un C-31/16, EU:C:2018:44, 99. un 100. punkts), kā arī Direktīvas 2006/123 9. un 10. pantu, par kuriem šī sprieduma 73. punktā ir atgādināts, ka tie ir piemērojami arī tīri iekšējām situācijām, ir jānorāda, ka tie dažādos veidos rada atļauju saņemšanas režīmu aizlieguma principu. Šādos apstākļos ir jānosaka, kura no šīm tiesību normām var būt piemērojama tādām tiesiskajam regulējumam kā pamatlietā aplūkots.

- 76 Kā izriet no šī sprieduma 43. un 48. punkta, pamatlietā aplūkotais starpniecības pakalpojums ir ne tikai kvalificējams par “pakalpojumu” LESD 57. panta un tāpat arī Direktīvas 2006/123 4. panta 1. punkta izpratnē, bet arī par “informācijas sabiedrības pakalpojumu” Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta, kurā ir atsauce uz Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izpratnē.
- 77 Tādējādi dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas reglamentē šādu pakalpojumu, var ietilpt Direktīvas 2000/31, tāpat kā Direktīvas 2006/123 piemērošanas jomā, jo no šī sprieduma 49.–54. punkta izriet, ka šis pakalpojums nav kvalificējams par “pakalpojumu pārveidājumu jomā”, kas saskaņā ar tās 2. panta 2. punkta d) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar tās 21. apsvērumu, skaidri ir izslēgts no šīs direktīvas piemērošanas jomas.
- 78 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīva 2006/123 – saskaņā ar tās 3. panta 1. punktu – nav piemērojama, ja tās noteikumi ir pretrunā tam, kas ir noteikts kādā citā Savienības tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs vai konkrētās profesijās (spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 41. punkts).
- 79 Tātad ir jāpārbauda, vai tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruna lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības pakalpojuma” jēdzienā, Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta, uz ko ir atsauce Direktīvas 2000/31 2. panta a) punktā, izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem un kuras priekšnosacījums tostarp ir, ka vadītājiem informācija par veicamajiem braucieniem tiek pārraidīta ar radio raidzvēvērēja palīdzību, ietilpst Direktīvas 2000/31 4. panta piemērošanas jomā un, ja tas tā ir, vai pēdējā minētā norma ir pretrunā Direktīvas 2006/123 9. un 10. pantam.
- 80 Attiecībā uz Direktīvas 2000/31 4. panta piemērojamību no šī panta 1. un 2. punkta, lasot tos kopsakarā, izriet, ka, lai gan dalībvalstis informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja darbības sākšanu un veikšanu nevar pakļaut iepriekšējas atļaujas saņemšanas sistēmai vai jebkurai citai prasībai ar līdzvērtīgu iedarbību, šajā tiesību normā paredzētais aizliegums tomēr attiecas tikai uz dalībvalstu tiesisko regulējumu, kas konkrēti un vienīgi attiecas uz “informācijas sabiedrības pakalpojumiem”.
- 81 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka, lai gan, protams, Lēmums Nr. 626/2017 galvenokārt vai pat ekskluzīvi attiecas uz starpniecības pakalpojumiem, kuru mērķis ir ar viedtālruna lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, ar licencētiem taksometru vadītājiem, tas, attiecinot Lēmuma Nr. 178/2008 1. pielikuma 3. punktā paredzētā “nosūtīšanas” jēdziena piemērojamību arī uz šāda veida pakalpojumiem, ir ierobežots tiktāl, ka uz šo informācijas sabiedrības pakalpojumu tiek attiecināts jau iepriekš pastāvošs pienākums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas piemērojams taksometru rezervēšanas centrālēm, kuru darbības nav kvalificējamās kā “informācijas sabiedrības pakalpojumi”.
- 82 Tādēļ, kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 69. punktā, šāds tiesiskais regulējums, attiecībā uz kuru iesniedzējtiesa konstatē, ka tā rezultātā *Star Taxi App* ir kompetentā iestādē jāsaņem iepriekšēja atļauja darbības veikšanai, nav līdzvērtīgs jaunās iepriekšējas atļaujas sistēmas izveidei, kas konkrēti un vienīgi attiektos uz informācijas sabiedrības pakalpojumu.
- 83 No tā izriet, ka Direktīvas 2000/31 4. panta 1. punktā paredzētais jebkādu iepriekšējas atļaujas saņemšanas kārtības vai citu prasību ar līdzvērtīgu iedarbību aizliegums nav piemērojams tādām tiesiskajām regulējumiem kā pamatlietā aplūkotais.
- 84 Līdz ar to starp šo tiesību normu un Direktīvas 2006/123 9. un 10. pantu, kuri šī iemesla dēļ ir piemērojami šādam tiesiskajam regulējumam, nevar pastāvēt kolīzija.

- 85 Tādējādi ir jānosaka, vai šie panti ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj šādu tiesisko regulējumu.
- 86 Šajā ziņā no Direktīvas 2006/123 III nodaļa 1. iedaļa izriet, ka atļauju piešķiršanas sistēmas saderība ar tajā paredzētajām prasībām it īpaši nozīmē, ka šāda sistēma, kas pēc sava rakstura ierobežo attiecīgā pakalpojuma sniegšanas brīvību, atbilst šīs direktīvas 9. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem – proti, tā nav diskriminējoša, tā ir pamatota ar primāru vispārējo interešu apsvērumu un ir samērīga –, bet arī to, ka šajā sistēmā paredzētie atļauju piešķiršanas kritēriji ir saderīgi ar minētās direktīvas 10. panta 2. punktu, proti, tie nav diskriminējoši, ir pamatoti ar primāru vispārējo interešu apsvērumu, samērīgi ar to, skaidri un nepārprotami, objektīvi, iepriekš publiskoti, kā arī pārredzami un pieejami (spriedums, 2020. gada 22. septembris, *Cali Apartments*, C-724/18 un C-727/18, EU:C:2020:743, 57. punkts).
- 87 No tā izriet, ka dalībvalstu tiesiskā regulējuma, kurā noteikta šāda atļauju piešķiršanas sistēma, saderības novērtēšana ar diviem iepriekšējā punktā minētajiem pantiem, kuros ir paredzēti skaidri, konkrēti un beznosacījumu pienākumi, kas tiem piešķir tiešu iedarbību, nozīmē atsevišķi un secīgi izvērtēt vispirms pašu šīs sistēmas izveides principa pamatotību un pēc tam šajā sistēmā paredzētos atļaujas piešķiršanas kritērijus (spriedums, 2020. gada 22. septembris, *Cali Apartments*, C-724/18 un C-727/18, EU:C:2020:743, 58. punkts).
- 88 Šajā ziņā ir jānorāda, ka iesniedzējtiesas lēmumā Tiesai ir sniegti tikai daži elementi, kas tai ļauj sniegt iesniedzējtiesai lietderīgu atbildi.
- 89 Līdz ar to iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus atbilstošos elementus, būs jāizvērtē, vai ar pamatlietā aplūkoto tiesisko regulējumu ieviestā iepriekšējās atļaujas saņemšanas sistēma patiešām atbilst šī sprieduma 86. un 87. punktā atgādinātajām divām prasību grupām (pēc analogijas skat. spriedumu, 2020. gada 22. septembris, *Cali Apartments*, C-724/18 un C-727/18, EU:C:2020:743, 78. punkts).
- 90 Tomēr attiecībā uz kompetento iestāžu rīcības brīvības izmantošanas kritēriju pamatotību ir jānorāda, kā to darījis ģenerālvokāts secinājumu 99. un 100. punktā, ka atļaujas sniegt pakalpojumu piešķiršanas pakārtošana nosacījumam, ka ir izpildītas attiecīgajam pakalpojumam nepiemērotas tehniskās prasības, kas tādējādi to pakalpojumu sniedzējiem rada nepamatotas izmaksas, nav saderīga ar Direktīvas 2006/123 10. panta 2. punktu.
- 91 Tā tas it īpaši var būt gadījumā – kas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, kad tāda starpniecības pakalpojuma sniedzējiem, kura mērķis, izmantojot viedtālruņa lietotni, ir par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, tiek uzlikts pienākums informāciju par braucieniem šiem vadītājiem nodot, izmantojot radio raidzuvēreju.
- 92 Šāds pienākums, kas gan starpniecības pakalpojuma sniedzējam, gan taksometru vadītājiem uzliek pienākumu iegādāties šādu raidzuvēreju un kas nosaka arī, ka starpniecības pakalpojuma sniedzējam ir jābūt īpašam personālam, kurš atbild par brauciena informācijas nodošanu vadītājiem, ir ne vien nelietderīgs, bet tam nav arī nekāda sakara ar tāda pakalpojuma īpašībām, kas ir pilnībā saistīts ar viedtālruņu tehniskajām iespējām, kuras ļauj bez tiešas cilvēku starpniecības noteikt kā taksometru vadītāju, tā arī to potenciālo klientu atrašanās vietu un tos automātiski savienot.
- 93 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild šādi:
- LESD 56. pants, Direktīvas 2000/31 3. panta 2. un 4. punkts, kā arī Direktīvas 2006/123 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nav piemērojami lietā, kurā visi atbilstošie apstākļi ir saistīti tikai ar vienas dalībvalsts teritoriju.
 - Direktīvas 2000/31 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams dalībvalsts tiesiskajam regulējumam, atbilstoši kuram tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruņa lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas

pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības pakalpojuma” jēdzienā Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta, kurā ir atsauce uz Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem.

- Direktīvas 2006/123 9. un 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko tāda starpniecības pakalpojuma sniegšanai, kura mērķis, izmantojot viedtālruņa lietotni, ir par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, ir jāsaņem iepriekšēja atļauja darbības veikšanai, ja šīs atļaujas saņemšanas nosacījumi neatbilst šo pantu prasībām, jo šie nosacījumi izvirza attiecīgajam pakalpojumam neatbilstošas tehniskās prasības, – bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ⁹⁴ Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 2. panta a) punkts, kurā ir atsauce uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā, 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par “informācijas sabiedrības pakalpojumu” šo tiesību normu izpratnē ir atzīstams starpniecības pakalpojums, kas ietver personu, kuras vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētu taksometru vadītāju savienošānu par atlīdzību, izmantojot viedtālruņa lietotni, un par ko minētā pakalpojuma sniedzējs ir noslēdzis pakalpojumu līgumus ar taksometru vadītājiem, par to saņemot ikmēneša abonementmaksu, taču tas tiem nepārsūta pasūtījumus, nenosaka brauciena maksu, nedz arī nodrošina tās iekasēšanu, jo samaksu personas veic tieši vadītājam, un arī nekontrolē automašīnu kvalitāti un to vadītāju izturēšanos.
- 2) Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka par “tehniskiem noteikumiem” šīs tiesību normas izpratnē nav jāuzskata vietējās iestādes tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruņa lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības pakalpojuma” jēdzienā Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem.
- 3) LESD 56. pants, Direktīvas 2000/31 3. panta 2. un 4. punkts, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nav piemērojami lietā, kurā visi atbilstošie apstākļi ir saistīti tikai ar vienas dalībvalsts teritoriju.

Direktīvas 2000/31 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams dalībvalsts tiesiskajam regulējumam, atbilstoši kuram tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko starpniecības pakalpojumam – kura mērķis ir ar viedtālruņa lietotnes palīdzību par atlīdzību savienot

personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, un kurš ietilpst “informācijas sabiedrības pakalpojuma” jēdzienā Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta, kurā ir atsauce uz Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izpratnē – tiek izvirzīts nosacījums par iepriekšējas atļaujas saņemšanu, kas jau ir piemērojama citiem taksometru rezervācijas pakalpojumiem.

Direktīvas 2006/123 9. un 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar ko tāda starpniecības pakalpojuma sniegšanai, kura mērķis, izmantojot viedtālruņa lietotni, ir par atļauzību savienot personas, kas vēlas pārvietoties pilsētā, un licencētus taksometru vadītājus, ir jāsaņem iepriekšēja atļauja darbības veikšanai, ja šīs atļaujas saņemšanas nosacījumi neatbilst šo pantu prasībām, jo šie nosacījumi izvirza attiecīgajam pakalpojumam neatbilstošas tehniskās prasības, – bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]